

Жена на дното

Колин Хувер

За Лорен Левин.
Без њебе, немаше да њосѡи уѡеа.

Драги читатели,

Некои од вас можеби се сеќаваат на краткиот расказ „Светец“ од антологијата *Ушће еден чекор* од пред неколку години. Оние кои не се сеќаваат, наскоро ќе ја откријат приказната, и тоа на многу подлабок начин.

Таа антологија оттогаш повеќе не е во продажба, но некои од вас никогаш не престанаа да бараат повеќе од приказната. Некако успеавте да ја одржите таа мала приказна жива во вашите срца, дури и кога не беше официјално достапна. Нема ништо поинспиративно за мене како писател од тоа кога читател ќе ми каже дека сака да дознае повеќе за ликовите што сум ги создала.

Сакав да им го дадам на овие ликови просторот што го заслужуваат и навистина да го изградам светот што само накратко го допрев кога оваа кратка приказна се викаше „Светец“.

Ја зедев приказната што некои од вас веќе ја имаа прочитано и го вложив целото мое срце и душа за да ја проширам. Поминаа три години од издавањето на книгата *Ова зајочнува со нас*. Не затоа што три години ја пре-работував „Светец“, туку затоа што пробував нови нешта надвор од пишувањето. И искрено, ми беше потребна дистанца од кариерата која почна да ми создава повеќе стрес од вообичаено.

Но тоа се промени кога повторно нурнав во оваа приказна. Работењето на оваа книга ми ја врати истата радост што ја чувствував додека ја пишував оригиналната кратка приказна. Го сменив насловот, некои имиња на ликови и локации, додадов сцени, додадов и изменив ликови, па дури внесов и мали пресврти кои немаа простор во кратката верзија. Сакав оние од вас што веќе ја имаат

прочитано да добијат чувство дека читаат сосема нова и поинаква книга, но со истата основна приказна и тон. Искрено уживав во секоја секунда од нејзиното оживување во оваа нова, комплетна форма.

Само ве молам имајте предвид дека, иако писателите понекогаш црпат инспирација од сопствениот живот, и некои од темите може на одреден начин да наликуваат на мојот живот, ова во никој случај не е реплика на мојот животен пат или моите морални ставови, ниту пак одраз на тоа како се чувствувам кон моите колеги или оваа индустрија. Ова е едноставно едно забавно патување на кое ме поведоа ликовите - и ништо повеќе. Ве молам, ве преколнувам, не создавајте врски помеѓу мојот личен живот и оваа приказна, затоа што такви не постојат. Јас сум само писател што пишува за писател - на никаков начин не ги оправдувам, ниту ги бранам, однесувањата или мислите на ликот.

Беше вистинско задоволство да ѝ дадам нова форма на „Светец“. Се надевам дека сте подготвени да ви се заврти во главата и да уживате во ова возбудливо, секси, а на моменти и малку морничаво патување!

Со многу љубов,
Колин Хувер

Прво поглавје

„Здраво, здраво! Јас сум Кели. Вашиот литературен терапевт специјализиран за секој вид на драма. Добре дојдовте назад во ‘И сега што, читатели?’- поткастот каде што со љубов ги анализираме вашите омилени литературни озборувања и малку им се потсмеваме.“

„А јас сум Мика, вашиот сомелиер за книжевни, а понекогаш и телевизиски озборувања“, вели тој.

„Сомелиер?“ се смее Кели. „Ти не ни пиеш вино.“

„Кому му треба алкохол кога можеш речиси и да се опиеш од глупости како овие што ги имаме за вас денес?“

„О, ми се допаѓа оваа провокација“, додава Кели.

„Денес нема да биде само провокација. Ќе биде тотално уништување. Ќе зборуваме за Петра Роуз, миленичката на книжевните клубови и таблите за расположенија на ‘Тамблер’, чиј углед е целосно уништен.“

„И ако од некоја причина не сте виделе ништо за тоа на вашиот фид или, не знам, сте биле премногу зафатени дишејќи, интернетот целосно се сврте против некогаш обожаваната авторка. И тоа не на нежен начин“, вели Кели.

„Не. Меѓународната бестселер авторка на ‘Ужасна работа’...“

„Тоа е веројатно најлошиот наслов за книга на сите времиња“, го прекинува Кели.

„Навистина“, вели Мика. „Како самата да си бараше ваква реакција. Си го бараше со боринче. Накратко, романот во основа предизвика илјада дебати помеѓу #ТимЕш и #ТимКејлеб. Тоа беше средиште на бесот на фановите, во најдобрата смисла на зборот. Сè додека повеќе, едноставно не беше. Кели, сакаш ли да ни дадеш краток осврт пред да го најавиме нашиот гостин кој е изненадување?“

„Па, нема да биде кратко, но со задоволство ќе го сторам тоа. Да се вратиме на почетокот за оние од вас што не се запознаени. ‘Ужасна работа’, според стандардите на читателите, сепак не е толку ужасна книга. Тоа е многу емотивна и убаво развиена романса за Елиза и нејзиното патување низ љубовта, траумата и идентитетот, со доза на забава. Оваа реалистична романса има по малку од сè. Најголемиот шок е што книга без змејови или волшебници стана толку успешна. Но, тоа е затоа што не беше само секси, евтина романса. Ликовите имаа развој и морална комплексност, со други зборови, СЕ за оние кои уживаат во фанфикција.“

„Разбирам. Ти се допадна. Сега кажи ми го најдоброто дел“, вели Мика.

„Порано ми беше омилена книга“, се брани Кели.

„Можеби сè уште ти е омилена книга.“

„Не по сè што се изнаслучи“, возвраќа Кели. „Добро, значи, има љубовен триаголник. Елиза, Еш и Кејлеб. Само некој што поминал пет години планинарејќи во некоја пустелија не би видел барем едно меме за Еш и Кејлеб. Имаше цели форуми на ‘Редит’ посветени на таа емоционална борба. Но, потоа... потоа дојде филмската адапција.“

Мика воздивнува. „Да се нарече филмска адаптација е претерување.“

„Но, адаптацијата беше ветувачка, а буџетот голем. Имаше многу возбуда околу филмот, а студиото и авторот, необично, беа тивки. Не добивме дури ни никакви новости за глумците, освен за двајца од главните ликови.

Нашиот омилен лик, Кејлеб, не беше ни споменат. Кога го објавија трејлерот, него никаде го немаше. Едноставно - паф. И тоа беше доволно за речиси да започне војна кога трејлерот излезе без ниту еден кадар од него. Но, сепак, луѓето отидоа да го гледаат филмот, и покрај првичната загриженост што кружеше на 'ТикТок'“, вели Кели.

„И загриженоста што беше изразена во овој поткаст“, вели Мика. „Ти зборуваше за тоа секој ден.“

„Добро, бев во тимот Кејлеб. Како и да е. Тој беше отстранет. Целиот љубовен триаголник беше отстранет. Заплетот беше реструктуриран за целосно да се фокусира на Еш и неговата врска со Елиза. Обојавателите воопшто не беа задоволни. Дури и обојавателите на Еш, бидејќи што, по гаволите, требаше да прават со сите производи што им ги продаде авторот? По ужасот што се создаде со филмот, Тимот Еш веќе немаше смисла. Се доби впечаток дека ако носиш маичка #ТимЕш, значи дека не си на страната на Елиза, иако сите бевме на страната на Елиза. Бевме предадени, Мика. ПРЕДАДЕНИ.“

„Да, тоа беше предавство од типот: врескаш на дожд, испрсан со дамки од црвено вино, додека животот ти се распаѓа“, вели тој.

„Ајде да не дискутираме за таа ноќ. Бев страшно вознемирена.“

Двајцата се смеат.

„Добро, добро“, вели Кели. „Сите знаеме како функционира Холивуд и како повеќето автори немаат збор во тоа како ќе изгледаат нивните адаптации. Само неколку среќници имаат право на глас, но за повеќето, тоа е надвор од нивна контрола. И Петра првично ја усвои класичната тактика 'не беше моја вина'. Таа објави нешто на 'Инстаграм' од типот на: 'Здраво луѓе, немав апсолутно никаква контрола врз креативниот процес. И јас бев исто толку шокирана како и вие.“

„И искрено, навистина ѝ поверувавме“, вели Мика. „Околу пет секунди. Сè додека - тука влегува драматична музика во заднина - не протече стара порака помеѓу

Петра и еден од продуцентите. Таа не само што знаела за промената, туку дури и ѝ се допаднала.“

„Да, а што точно пишуваше во таа порака?“ прашува Кели.

„Ја имам пораката овде, ќе ја прочитам“, вели Мика. „Во право си, многу луѓе велат дека ликој не е убедлив, ја зајгоа согласна сум да биде описанеј. Можеби филмој ќе биде подобар без Кејлеб и љубовниот шриаголник.“

„Таа фраза, ‘филмот ќе биде подобар без Кејлеб’, ги извади луѓето од кожа“, вели Кели. „Подобар? ПОДО-БАР? Не можеш тукутака да избришеш половина од целата заедница на обожаватели и да кажеш дека само го отфрлаш она што повеќе не е корисно!“

„Негативните реакции избувнаа веднаш“, вели Мика. „ТикТок, ‘Редит’, ‘Икс’ - порано познат како ‘Твитер’, но да бидеме реални, сè уште е само ‘Твитер’ - сите беа преплавени со хаштагови како #СаботирајтеЈаПетра, #УжаснаАдаптација и #УжаснаАвторка. И затоа велам дека ‘Ужасна работа’ е најлошиот наслов на роман досега. Премногу е лесно да му се потсмеваш.“

„Премногу лесно“, вели Кели. „И сега обожавателите буквално ги горат своите примероци од ‘Ужасна работа’. Доживуваме вистински книжевен бунт. Читателите се чувствуваат лично предадени, исто како и јас. Таа нè излажа. Ја претпочиташе филмската индустрија пред интимноста што ѝ ја даде вредноста на книгата и пред обожавателите што ја направија ѕвезда. Таа избриша сè што воопшто нè натера да ја сакаме оваа книга. А потоа ги обвини за тоа неколкуте критички рецензии што ги доби, и покрај илјадниците читатели кои ја пофалија книгата.“

„Уф. Тоа звучеше исто толку трогателно, како и монолот на Кејлеб во дваесет и осмото поглавје.“

„Не зборувај за тој монолог, Мика. Ќе почнам да плачам.“

„Извини. Но, тоа беше толку добар монолог. Би било одлично да го видиме на големото платно во филмот - порака за луѓето од Холивуд што го слушаат ова!“

„Никој во Холивуд не нè слуша, Мика. Имаме две илјади претплатници.“

„Две илјади лојални слушатели кои никогаш не би ги предале на начинот на кој Петра ги предаде своите читатели.“

„И погледни што ѝ се случи. Таа се фокусира на малкутемина кои беа неважни, и сега дури и нејзините најпосветени обожаватели ѝ го свртеа грбот. Таа нè предаде сите. Се прашувам дали Петра Роуз воопшто верува во своите ликови или ѝ е срам од сопственото пишување.“

„Па, таа не се изјасни“, вели Мика. „Помина речиси една година без ниту една објава на социјалните мрежи, освен во нејзиниот клуб на обожаватели.“

„Чија бројност, како што слушнав, се намалува. Не знам со сигурност, зашто го напуштив тој клуб на обожаватели пред шест месеци“, вели Кели.

„Се надевам дека нејзиното молчење е знак оти проучува како да напише заплет во кој навистина верува. Што е лудо, кога ќе помислиш дека луѓето буквално ги тетовираа своите тела со цитати од нејзините книги.“

„Патем, видов неколку видеа од луѓе кои ги отстрануваат тие тетоважи“, вели Кели.

„Каква штета. Порано ја цитиравме, а сега едноставно... ја мразиме.“

„Омраза е премногу силен збор“, вели Кели.

„Ова е искрен поткаст.“

„Вистина е. Ја мразиме. Толку многу, што повлековме еден милион врски и презакажавме три други гостински појавувања за да ви го донесеме овој специјален гостин денес. Не знам зошто се согласи да учествува во нашиот мал поткаст, но неверојатно сме му благодарни. Којзнае, можеби ќе имаме две илјади и еден претплатник по ова денес.“

„Да, само ти сонувај големи сништа“, вели Мика. „Дами и господа, ве покануваме да ни се придружите во разговорот со никој друг освен Алистер Џонс, продуцентот на ‘Ужасна работа’.“

„Тој сè уште треба да даде некои објаснувања за таа адаптација, но барем има храброст да зборува за тоа. Добре дојде, Алистер!“

„Ви благодарам многу што ме поканивте“, вели Алистер. „Тоа беше мошне интересно резиме.“

По ѓаволиџе.

Со овој.

Човек.

Го исклучувам поткастот веднаш штом го слушам неговиот глас. Срцето ми чука силно и stomachот ми се превртува.

Морам да го запрам автомобилот покрај патот бидејќи ќе повратам.

„О, човече.“ Прстите ми треперат на воланот. Се приближувам до вратата, барајќи го копчето за да го спуштам прозорецот. Штом прозорецот се отвора доволно за да ја извадам главата надвор, го вдишувам воздухот со мирис на бор и ги затворам очите, дишејќи полека сè додека ја-золот во stomachот не почне да се смирува.

Не можам да верувам дека навистина мислев оти терапијата со изложување ќе ми помогне да преболам сè.

Овие неколку минути додека го слушав поткастот беа најлошите минути што ги имам доживеано откако моите пораки со Алистер протекоа онлајн.

Ги отворам очите и ја навалувам главата наназад на потпирачот за глава. Вдишувам полека неколкупати додека се обидувам да не размислувам за фактот дека Алистер сигурно бил на неколку поткасти и дал неколку интервјуа, додека јас се наоѓам принудена да се изолирам во валкана колиба за да се посветам на книга што се обидувам да ја напишам откако започна целото ова филмско фијаско, само за да не ја изгубам куќата сега кога продажбата драстично ми опадна.

„Не направи ништо лошо“, си велам, додека полека се враќам на автопатот. „Не направи ништо лошо. Не си она што светот го мисли за тебе.“

Ја повторувам оваа мантра уште откако Нора ме на-тера да ветам дека ќе ја кажувам барем петпати на ден. Сепак, се чувствувам како да повторувам лага на глас, а ова чувство ми ја одзема силата да продолжам напред подготвена да се соочам со денот.

Едвај функционирам откако започна сето ова. Се чувствувам како измамник. Чувствувам како сè што сум изградила да се распаднало околу мене, и сега сум зако-пана во урнатините, а луѓето не се ни трудат да ги расчи-стат бидејќи не им е гајле дали се задушувам. Тие само сакаат да знаат кој би присуствувал на мојот погреб отка-ко ќе се задушам.

И јас се прашувам кој би дошол на мојот погреб. Имам пријатели и роднини кои би биле таму, но сега сфаќам дека сите „пријатели“ што ги стекнав низ годи-ните во светот на книгите не беа вистински пријатели. Освен Нора, сите други практично исчезнаа. И тоа е раз-бирливо. Тие гледаат дека мојот углед предизвика пад на продажбата на моите книги, па секое јавно покажување поддршка за мене би можело да поттикне реакции на „ТикТок“, што пак ќе ја уништи нивната продажба. Тоа е кариера, и иако отсекогаш се надевав дека пријателите што ги стекнав во индустријата ќе бидат пријатели и над-вор од неа, почнувам да сфаќам дека ние не сме ништо повеќе од несреќни колеги кои се обидуваат да преживе-ат до пензионирање.

Возам веќе два часа, белите линии на автопатот се претопуваат во бесконечна лента под моите тркала. Сè уште не сум сосема сигурна дали брзам кон прибежиште-то на колибата или бегам од хаосот на сè друго. Мислам дека секогаш е малку од двете, мешавина од копнеж и очај. Но, никогаш не сум почувствувала толку итна потре-ба да избегам од својот вистински живот, да се ослобо-дам од мојата школка и да влезам во нешто ново, како сега. Мојата најдлабока желба е да се задлабочам во пи-шувањето на оваа книга, да потонам толку целосно што ниедна личност или настан од надворешниот свет не ќе може да ги пробие сидовите на мојот фиктивен свет.

Мојата анксиозност никогаш не била толку интензивна, а пишувањето е навистина единственото нешто што ја ублажува.

Само се надевам дека овојпат ќе успее. Ова чувство на итност, оваа очајна надеж дека можам да се искупам, нема да исчезне сè додека не стигнам до колибата и целосно не се посветам. Креативната блокада ме уништува и задушнува уште од моментот кога моето име почна да се појавува во статии надвор од книжевната сфера.

Тоа е сурова иронија, нели? Сонот на една личност за слава лесно може да стане кошмар за друга.

Мојот телефон вибрира во држачот за чаши, а екранот свети со уште едно известување што ја зголемува мојата вознемиреност. Ги исклучив известувањата на социјалните мрежи откако почнаа острите критики. Дигиталниот свет, некогаш платформа за комуникација, стана непомирлив непријател, а единствениот начин да го замолчам е да се изолирам од него.

Барем сега кога добивам известување, всушност е од некој што сака да зборува со мене, а не за мене.

Ми олесна кога го видов името на Нора на екранот на телефонот. Го лизгам екранот и повикот се слуша низ звучниците на автомобилот.

„Се надевам дека се јавуваш да ми кажеш оти имаш вишок ‘адерал’ и дека ќе ми го испратиш по пошта“, велем гласно.

„Како прво“, вели Нора, „ти немаш АДХД. Јас имам. И второ, не ти требаат никакви лекови. Она што ти треба е добар терапевт и добар секс.“ Застанува. „Не со мене. Тоа беше предлог, не се нудев себеси.“

„По ѓаволите“, воздивнувам. „Па, се јави во вистинско време.“

„Зошто? Уште еден напад на паника?“

„Ја слушав ‘И сега што, читатели?’“

„Петра! Да му се сневиди!“

Офкам. „Знам.“

„Затоа се јавив. Не сакав да ја слушнеш денешната епизода.“

„Но, рече дека терапијата со изложување ќе биде корисна. Токму тоа ми беше целта, да се изложам на неа.“

„Мислев на изложеност во смисла на враќање на социјалните медиуми. Креирање објава. Не мислев дека мора да ги ископаш сите што кажуваат лоши работи за тебе и да слушаш сè. Боже мој. Јас сум ти пријателка, а не Сатаната.“

„Значи, слушаше?“

„Морав да го исклучам кога Алистер Гадот почна да зборува.“

„Да, и јас. Го запрев автомобилот покрај патот кога слушнав дека ќе биде гостин. За малку ќе повратев.“

„Жал ми е. Дали веќе стигна до изнајмената колиба?“

„За десет минути.“

„Сигурна ли си дека ова е добра идеја?“ Гласот на Нора зашушка преку звучникот.

„Што дали е добра идеја? Јас, сама во шумата, обидувајќи се да се опоравам од дигиталното малтретирање од целиот интернет?“ Ги држам очите на патот. Боровите дрвја се замаглуваат покрај мене, стануваат поголеми и погусты сè додека не почнам да се чувствувам како да ми се закануваат дека ќе ми го проголтаат автомобилот.

„Не беше целиот интернет“, вели Нора. „Беа само некои погласни луѓе со финансиска агенда.“

„О, точно. Луѓето што упатуваа смртни закани беа заинтересирани само за пари. Заборавив.“ Се насмевнувам, иако не сакам.

„Тие луѓе не те познаваат. Се заканија дека ќе ти го запалат кучето, Петра. Ти не ни имаш куче.“

„Точно. Веројатно ќе ми купат ново кученце, ќе ми го достават со слатка панделка, ќе се вљубам во него, а потоа ќе го запалат.“

Сигналот се влошува за момент, нејзиниот глас станува роботски, а потоа целосно се прекинува. „Проклетство.“ Го земам телефонот и го ставам на контролната табла, небаре тоа некако ќе го подобри сигналот.

„...сериозно“, вели таа, гласот ѝ се враќа среде реченица. „Сè уште имаш кариера. Горедолу. Можеш да напишеш објава за извинување во твојата апликација за белешки и да ја објавиш на Инстаграм со оние слатки мали срценца со раце и неколку емотикони што плачат.“

„Нема да им се извинувам на луѓето што не ја знаат целата приказна, а сепак заземаат страна.“

Таа воздивнува. „Па, мораш повторно да се вратиш на Интернет ако сакаш да си ја спасиш кариерата. Можеби би можела да ја раскажеш својата страна од приказната на поткаст?“

„Можам да излезам од оваа дупка без да паднам на нивото на Алистер. Затоа одам во колибата да пишувам. Ќе се одмаздам со пенкало.“

Долга пауза. „Но... користиш лаптоп, а не пенкало.“

„Звучеше позаканувачки да се каже пенкало.“

„Во право си. Одмазди се со пенкало. Напиши ја целата приказна и објави ја како фикција. Тоа ќе ти биде добар вентил. Јави ми се подоцна, кога ќе се смириш. Имам идеја.“

„Не, ги мразам твоите идеи“, велем.

„Но овојпат е навистина добра. Ветувам.“

„Добро.“

„Не вклучувај повеќе поткасти. Слушај ги браќата Бруди или нешто слично. Те сакам.“

„И јас те сакам.“

Штом го завршувам разговорот, поткастот автоматски продолжува. „Не беше лесно да се работи со неа“, вели Алистер.

Овие зборови ме погодуваат како врела вода врз мраз. Повторно го исклучувам поткастот и се фокусирам

на патот што се извива пред мене. „Не беше лесно да се работи ни со тебе, Алистер Гадот.“

Не мразам многу луѓе, но Алистер е на врвот на мојата листа. И на дното од неа. И на средината.

Тој е практично целиот мој список.

Забавувам кога мојот ГПС ми покажува дека наскоро ќе треба да го напуштам патот. Некаде по овој пат ме чека колиба, заедно со празен екран, многу тишина и, се надевам, сè што сè уште може да се спаси од мојата креативност.

Второ поглавје

Ако имам соседи, можеби не ќе можам да ја спасам мојата креативност. Избегнувам да резервирам места каде што би имала соседи, но забележав куќа на истата улица каде што се наоѓа мојата колиба. Пристапив до сателитски снимки од локацијата пред да направам резервација, само за да бидам сигурна дека нема друга колиба во близина. Не сакам да слушам бучни деца како врескаат во кое било време од денот или ноќта. Се чинеше дека нема ништо друго на целата таа улица освен имотот каде што престојувам, но има колиба што сигурно била скриена зад дрвјата кога „Гугл“ ја направил снимката.

Колибата што ја резервирав е скриена на крајот од пат долг еден километар по кој возам, па затоа ми олеснува кога сфаќам дека двете куќи не се веднаш една до друга. Приодните патеки се оддалечени најмалку четиристотини метри.

Претпочитам да нема сообраќај, ниту соседи. Лесно го губам вниманието и се расејувам. Колку помалку луѓе гледам и колку помалку можност имам за разговор, толку повеќе можам да се концентрирам. Еднаш резервирав ваква „изолација“ за пишување и ги запознав соседите уште пред да влезам во куќата. Тоа беше група жени на моминска забава, и на крајот се опивав со нив секоја вечер и не работев ништо. Одвлекувањето на вниманието не е секогаш лошо, но овојпат, со оглед на тоа колку е важно да се исполни рокот, секое одвлекување на вниманието би било негативно.

Затоа гласно воздивнувам кога доаѓам до крајот на мојата пристапна патека и гледам човек. Жив човек, кој дише, застанат на тремот од колибата кон која се приближувам.

Со сиот напредок во технологијата, нема апсолутно никаква причина домаќинот на имотот да дојде и да ме пречека лично, но еве го. Јас дури и не го познавам, а веќе ме нервира до бескрај.

Всушност, не, си го повлекувам зборот.

Формата на коргите е она што проклето ме нервира. Има нешто... недовршено кај нив. Како Бог да почнал да создава раса кучиња и се откажал на половина пат, напуштајќи ги во некоја чудна фаза. Телата им се премногу долги за нивните кратки нозе, главата премногу голема за остатокот од нивното тело, небаре ќе паднат на муцката со секој чекор. Секојпат кога ќе видам едно такво, не можам да не помислам дека е некаква космичка грешка што оди на сите четири.

Да имаше корги пред нозете на овој човек, би се прашувала дали сум умрена и сум дошла во пеколот.

Насмевката на човекот се шири и некако очекувам неговото лице да се расцепи од тоа што не може да собере толку многу заби. Неговите живи чекори ме наведуваат да мислам дека е некој што сака да угоди, како да се обидува да ми ја продаде резервацијата што веќе ја платив пред месеци.

Зошто сум толку лошо расположена?

О, да. Пошкасшош.

Го опуштам лицето додека го паркирам автомобилот и го земам телефонот. Исто така, посегнувам по приврзот за клучеви, оној со спреј солзавец на него. Никогаш не сум морала да го користам, но речиси никогаш не сум сама со туѓинци. Го тријам палецот од спрејот додека го ставам во џеб, а тежината на студениот метал е утешна. Се наоѓам среде пустелија, опкружена со густа шума што како да ја голта улицата зад мене, и иако сум сигурна

дека би можела да го соборам овој човек ако работите тргнат наопаку, не знам дали некој овде би ги слушнал моите молби за помош.

Каде е мечката кога ти треба?

Од интернет-профилот на сопственикот, знам дека се вика Луи Лонгсетер. Какво име е тоа? Звучи како лик од хумористична серија, а не како некој што би очекувале да го сретнете во реалниот свет, со вистински родители кои го изговориле неговото име на глас и си помислиле: „Да! Тоа е ðоа!“

Не мислам дека личност по име Луи Лонгсетер би можела да биде опасна.

Сепак, начинот на кој стои, како да ме чекал подолго отколку што треба, ме тера да ја доведам во прашање таа претпоставка.

Се обидувам да замислам убиец по име Луи Лонгсетер. Речиси се смеам колку би било апсурдно тоа, но, како жена што треба да помине недели во изолација, идејата дека тој би можел да претставува закана, ми се задржува во главата како нешто несакано и здодевно, како тврдоглаво брборење.

„Пристигна токму навреме!“ извикува тој, со премногу жив глас, премногу весел, како да сум почесен гостин, а не само уште еден гостин. Се симнува по скалите со еден вид несмасен скок и ми се приближува на начин што е вознемирувачки.

Никогаш не сум ги сакала веселите луѓе. Мразам што е така, знам дека тоа ми е маана, но имам премногу маани за да се грижам за минимизирањето на оваа.

„Убавината на ГПС-от“, мрморам, отворајќи го багажникот премногу брзо. Луи Лонгсетер можеби не е име на убиец, но сум прилично сигурна дека имало сериски убиец по име Пичушкин. Сè е можно.

Луи е сега до мене и посегнува во мојот багажник, неговите големи раце ги зграпчуваат рачките на моите куфери. Ги извлекува двата одеднаш и ги фрла странично на чакалот со тап удар.